

La constància de Koniec

El passat mes de novembre el grup Koniec va omplir el teatre de l'Aliança del Poble Nou (Barcelona), a més a més va convèncer.

Es considera constant aquell que no cessa de ser el mateix, ferm, perseverant. Això és el que diu el diccionari. La realitat però, no sempre és tan precisa. Sabem que algú és constant quan l'hem vist moltes vegades —o sempre— en el mateix lloc, defensant el mateix d'una manera semblant. Aleshores diem: "és constant". Com els Koniec.

Els Koniec fan música inclassificable però moderna. Són quatre: Joan Saura —teclats—, Xavier Maristany —saxos i màquines—, Quicu Samsó —bateria— i Josep Palomas —baix—. Tenen un disc que es diu *Senza parole*, publicat semiclandestinament l'any 1984 i uns quants concerts per decorar el currículum i alegrar la memòria del seu públic. Han col·laborat amb el Zotal Teatre i amb el Ballet Contemporani de Barcelona. A poc a poc, i durant gairebé deu anys, han anat omplint de mica en mica una pica cada vegada més gran. L'antic Zeleste, el KGB, el Mercat de les Flors i, darrerament, l'Aliança del Poble Nou, tancant el Festival de Tardor. I també a l'estranger.

"A tot arreu la gent ha respost molt bé", s'alegren de recordar. L'últim concert, a l'Aliança del Poble Nou va comptar amb la col·laboració especial del Big Ensemble del Taller de Músics, una formació de setze músics potents creada especialment per interpretar temes de Koniec. Va ser un èxit. No perquè ho digui jo. Unànimement, els diaris de Barcelona també ho van dir. I el públic, és clar, que ho va confirmar aplaudint

Koniec.

AVUI

enèrgicament i sincera.

"Nosaltres diferenciem molt el que hem fet amb el Taller de Músics —i el que continuarem fent amb ells, dels que fa Koniec específicament", diu Xavier Maristany. Amb el Taller, tenen previst de fer un altre concert i d'enregistrar un disc. "O un compacte, que hi caben més temes", diu Joan Saura. A més a més, el pianista Agustí Fernández els ha proposat d'enregistrar un programa *Glasnost* per a TVE-2, tocant junts. No paren. I no s'estan mai quietes. No fos cas que algú arribés i els enganxés l'etiqueta definitiva.

"Hi ha grups —més o menys comercials— que per exigència del seu públic es veuen forçats a tocar *L'estaca* o qualsevol altra. Koniec no. Tenim aquesta sort. A nosaltres se'ns exigeix (i per això

ens ho hem d'autoexigir una miqueta) investigació a cada concert. No podem tocar sempre el mateix. Al contrari". I els agrada fer-ho. "No per masoquisme —insisteixen—, ens agrada canviar, investigar nous mètodes de compondre, buscar..."

El públic dels Koniec ho sap i ho accepta, sempre que el resultat final soni a Koniec. "Ara ens convé una canvi dràstic", diu Joan Saura. "Fins ara, hem recollit els fruits d'haver estat investigant un camí, per dir-ne d'alguna manera. El que passa és que hem començat a adonar-nos que portem massa temps donant voltes a una mateixa història. Ara es tracta de posar-nos més problemes i d'obrir-nos noves vies d'interès musical".

La gran dificultat per a grups com els Koniec és, evi-

dentment, certificar el seu treball. Això vol dir actuacions i discos. D'actuacions, en van sortint, però el disc és un drama, "si et mates buscant algú que t'editi un disc, amb una mica de sort pots trobar algú que estigui disposat a escoltar el que has fet. Si li agrada, et diu que t'ho facis tot tu. Has de pagar-te l'enregistrament, portar-li el *master* i esperar. I és clar, com que la idea que ells tenen és que t'han fet *el gran favor* de posar-te en un racó del seu catàleg, s'obliden de tu. I després no hi ha manera de promocionar el disc, ni de distribuir-lo d'una manera sensata. Per això —i mentre no surti una altra possibilitat més bona— hem optat per fer-nos el disc nosaltres".

"No agafarem bolsos per poder preparar el disc", diuen. Tot i el drama que representa fer un disc, no es desanimen. "Si quan vam començar haguéssim sabut que arribaríem on hem arribat... S'han superat les previsions". Ara, i respectant les obligacions laborals de cadascú dels membres de Koniec, proven d'assajar tres vegades per setmana. Aquesta constància és la que ha fet que quan pugen a l'escenari a tocar, no semblin un grup d'amiguets amb ganes de fer-ho bé i prou. Darrere de cada tema, de cada història musical que presenten en directe, hi ha un treball minuciós, idees i una postura radical, però no transcendent d'entendre la música. I el públic, fins ara, els segueix.

"El públic ha de comprendre que, si vol ser seguidor dels Koniec, ha escollit un camí difícil".

Sergi Pàmies